Fővárosi Ítélőtábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.242/2025/5.
A felperes: **A felperes képviselője:**	felperes (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Kurcsics Gerda kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.458/2025/6. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. február 1. és 2022. augusztus 31. közötti időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete városrész1, városrész2, városrész3 városrészek voltak. A felperes a perbeli időszakban körzeti megbízotti munkaköre

ellátása mellett rendszeresen látott el működési körzetén kívüli szolgálati feladatokat (járőr, járőrszolgálat, átkísérés, kísérőőri és vasúti mozgóőri feladatok, határszolgálat, rendezvénybiztosítás, csapatszolgálati feladatok). A többletfeladatok ellátása miatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozat1 számú határozatával megalapozatlanságra hivatkozással elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében a 2021. február 1. és 2022. augusztus 31. közötti időszakra 734.350 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg. A megbízási díj igényelt mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg. Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva a megbízási díj jogalapját és mértékét.

A mintaper

[3] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra is – a Hszt. 71. § (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult. A Fővárosi Ítélőtábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díj összegszerűségére vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkört nem találta megalapozottnak, azonban a megbízási díjra való jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében az alperest a keresettel egyezően marasztalta. Megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kísérőőri feladatai után megbízási díjra jogosult, és a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mértéket nem tekintette eltúlzottnak. A Fővárosi Ítélőtábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest a perbeli időszakra 734.350 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését – a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet.) 2. mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, továbbá a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 21. és 22. pontjaira alapította. Megállapította, hogy a felperes a peresített időszakban körzeti megbízotti beosztásban volt, a felek között a perben nem volt vitatott, hogy a felperes a pertárgyi időszakban működési körzetén, azaz az illetékességi területén kívüli járőri, járőrszolgálati, járőrparancsnoki feladatokat, átkísérést, kísérőőri feladatokat, határszolgálatot, rendezvénybiztosítást, vasúti mozgóőri feladatokat, karanténellenőrzést, TIK küldéseket, csapaterős feladatokat is ellátott. Kiemelte, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. melléklete elkülönítve nevesíti a körzeti megbízott, járőrparancsnok, járőr, járőrtárs és határrendész munkaköröket. Az egyes beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti, azonban a munkaköri feladatok meghatározása a munkáltató részéről nem lehet önkényes. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni, azonban a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapból eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. A munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és díjazásra való jogosultságát. A felperes munkáltatói utasításra a csatolt kimutatásból az alperes által is elismerten összesen 110, havonta 5,7 szolgálat alkalmával látott el a beosztásához nem tartozó többletfeladatot, ami tartós és rendszeres elvonást jelent. Megállapítást nyert továbbá az is, hogy a felperes a perbeli időszakban felmerülő többletfeladatokat rendszeresen a működési körzetén kívül végezte, ugyanis az alperes a különleges jogrend időszakára eső, a működési körzetből történő elvonások eseti jellegét nem bizonyította. A fentiek alapján – a mintaperben hozott első- és másodfokú ítéletben foglaltakra is tekintettel – megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok ellátásért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja és (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg a feladatellátás mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos hatására és az okozott többletteherre figyelemmel, kiemelve, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott, és a középmértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő mérték nem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap

50%-ára történő leszállítását kérte. Vitatta az ítélet jogalapját és az összegszerűség tekintetében elvégzett bírói mérlegelést. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok alkalmazásával nem helytálló következtetést vont le, tévesen állapította meg, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörhöz kapcsolódó feladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult; a tényállás tisztázása során a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó feladatokat a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett végrehajtott többletfeladatként tévesen értékelte, és nem vette figyelembe, hogy járőri jellegű feladatait nem más beosztáshoz tartozó többletfeladatként, hanem a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó munkaköre alapján látta el, így azokért megbízási díj nem illeti meg. A felperes által ellátott járőrfeladatok sem jelentettek többletmunkát, többletterhet, mivel a körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének legalább 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles, továbbá a körzeti megbízotti és a járőr beosztás feladatai nem különböznek számottevően, ebből következően a felperes járőri feladatokat az alaptevékenységének részeként, és nem a beosztásához nem tartozó többletfeladatként végzett. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati szabályzat) 69-70. §-ai értelmében az egyes feladatok nem köthetők kizárólag egy adott beosztáshoz, a 67. § (1)-(2) bekezdései átjárhatóságot biztosítanak az egyes szolgálati formák között. A körzeti megbízott feladatait sem kizárólag a KMB szabályzat fedi le. A KMB szabályzat csak a körzeti megbízotti szolgálati formában ellátandó tevékenység szabályozására szolgál, a felperes a munkaköri leírásban szereplő többi feladatát, mint például a járőrözést, TIK-küldést a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (II. 24.) ORFK utasítás alapján, járőr szolgálati formában a szervezeti egység illetékességi területén, sőt a rendvédelmi szerv teljes illetékességi területén végezte. A Hszt. 157. § (1) bekezdése alapján a körzeti megbízotti feladatokhoz kapcsolódó, illetve azon felüli egyéb szolgálati feladatból fakadó többletterhelés ellentételezése hivatásos pótlék formájában beépítésre került a felperes illetményébe, míg a működési körzetén belül teljesített szolgálatot a beosztási illetménye ellentételezte, így egyik feladat ellátása sem maradt kompenzáció nélkül. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értélkelése során téves következtetést vont le, amikor rögzítette, hogy a többletfeladatok terhe tekintetében megállapítható, hogy az hátrányosan hatott a felperes alapfeladatainak ellátására. A keresetlevélhez csatolt felperesi kimutatás a peresített hónapokra vetítetten többletfeladatként – általa is elismerten – 110 szolgálati alkalmat rögzített, azaz ezen szolgálatok egyrészt átlagosan havi 3-8 alkalmat tettek ki, másrészt ezen többletfeladatok végrehajtására eseti jelleggel, normál, 12 órás szolgálatteljesítési időben került sor. Azaz a feladatok ellátása túlszolgálatot nem eredményezett, többletterhet nem jelentett, többlettudást nem igényelt, amelyből következően a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó feladatok nem szorultak háttérbe. Így az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le, amikor megállapította, hogy a felperes által végzett körzeti megbízotti beosztásán túli többletfeladatok olyan rendszerességűek, amelyek ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díj illeti meg. Az ügy egyedi jellemzői alapján a megbízási díj minimumösszegére való jogosultság sem állhat fenn.

[6] A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az alperes eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, az ítéleti tényállást nem vitatva a járőri feladatellátást elismerte, amely alapján megbízási díjra jogosult.

A Fővárosi Ítélőtábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében eljárási jogszabálysértést nem jelölt, az elsőfokú ítélet tényállását és a bizonyítékok értékelését megsértett jogszabályhely megjelölésével nem támadta, kizárólag az elsőfokú ítéletnek a jogalapot és az összegszerűséget egyaránt érintő anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. Ezért - a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel - az ítélőtábla az előbbi körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek nem volt olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozása, melyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással.

[9] A fellebbezés korlátaira tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és elvégzett bizonyítékértékelés alapul vételével a másodfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába és (5) bekezdésébe ütközött-e. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak és a mintaper eredményének figyelembevételével – egyéniesítés mellett – megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival az ítélőtábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[10] A jogalap vitatása körében másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől – a 6.K.700.396/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel –, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítélőtábla a mintaperben a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy „a felperes eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.” „A megbízási díj az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthetően jár, melynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdése az illetményalap 50-200%-ig terjedő mértékben állapítja meg. A mérlegelés szempontjait a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése többek között a munka bonyolultságában, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényében, annak gyakoriságában, a szükséges többlettudás függvényében határozza meg. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, és a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva lehet arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladat milyen mértékű megbízási díjat von maga után.”

[11] A másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a mintaper keretében hozott, másodfokon helybenhagyott elsőfokú ítéleteknek mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezésből, mely szerint, amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el, a Kúria szerint az következik, hogy a mintaperben hozott ítélet főszabály szerint – tény- és jogbeli azonosság esetén – a közigazgatási perben eljáró bíróságot köti. A mintaper, mint jogintézmény célja is aligha fogható meg másban, mint hogy mintául szolgál az azonos ténybeli és jogi megítélésű ügyek eldöntésében. Amennyiben a mintaper eredménye a tény- és jogbeli azonosság esetén nem volna kötelező általában az eljáró bíróságra, a mintaper intézményének nem volna pergazdaságossági, célszerűségi, vagy bármilyen más perjogi haszna, értelme, és az üres, tartalom nélküli jogintézmény volna. Ezzel szemben a Kp. 33. §-ához fűzött jogalkotói indokolás is tartalmazza, a mintaperbeli másodfokú eljárástól függetlenül van joga fellebbezést benyújtani az arra jogosultnak a mintaperben hozott ítélet alapján hozott ítélettel szemben. Jelen ügyben annak van jelentősége, hogy a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítélőtábla helybenhagyta, amely döntésének a jelen ítélet ellen benyújtott fellebbezés elbírálására is kihatása van. Ez esetben a Kúria 7/2024. (Jpe.IV.60.056/2023/11.) jogegységi határozata nem alkalmazandó, mert az a jogorvoslattal nem támadott mintaperben hozott ítélet jogorvoslati eljárásban érvényesülő kötőerejére vonatkozó szabályokat értelmezi. A fellebbező fél jogorvoslati joga nem parttalan, fellebbezésében külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg. különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első- és másodfokú ítéleteket a 2. sorszámú végzés szerint a rendelkezésére bocsátotta.

[12] Az ítélőtábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott és a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első- és másodfokú eljárásban jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát nem vitatta, arra vonatkozóan nem tett előadást, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, amelyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, amelyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt volna, avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítélőtábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette, annak kiemelése mellett, hogy a mintaperben hozott jogerős döntés, mivel azt a Fővárosi Ítélőtábla hozta meg, a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző közigazgatási perben a másodfokú bíróságot is köti.

[13] Ugyanakkor az alperes fellebbezésében a jogalap körében a mintaperben nem vizsgált kifogást is megfogalmazott, és arra is hivatkozott, hogy a felperes megbízási díjra a

hivatásos pótlékára tekintettel sem vált jogosulttá. A másodfokú bíróság ennek kapcsán arra mutat rá, hogy a hivatásos állomány tagjának a hivatásos pótlék az eredeti és a kinevezése szerinti szolgálati beosztáshoz tartozó feladatellátás alapján jár; míg megbízási díj az érintettet a munkaköri feladatokon felül teljesített többletfeladat-ellátás esetén illetheti meg, azaz a két juttatás az alperes által kifejtett módon nem mosható össze, egymást nem váltja ki. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az alperesnek a hivatásos pótlék megfizetéséből származó megbízási díj alóli mentesülésre hivatkozását [Hszt. 157. § (1) bekezdés] nem találta megalapozottnak.

[14] A Szolgálati szabályzat 69-70. §-ai önmagukban nem, csak a vonatkozó egyéb rendelkezésekkel összefüggésben értelmezhetők. Nem lehet figyelmen kívül hagyni a Szolgálati szabályzat 67. § (1) bekezdésében írtakat, amely szerint a rendőrök a szolgálati feladataikat külön végrehajtási rendelkezések alapján, különböző szolgálati formákban, a szakmai szabályzatokban (ez a felperes esetében a KMB szabályzat) meghatározott módon hajtják végre. A Szolgálati szabályzat 67. § (2) bekezdésében foglaltak sem jelentik azt, hogy a járőrszolgálat ellátása a körzeti megbízott feladatai közé illeszkedne, mert ezen rendelkezés a szolgálati elöljárónak csupán arra ad a lehetőséget, hogy egy adott (azaz egyedi, eseti jellegű) feladat meghatározott szolgálati formában történő végrehajtását rendelje el, s nem arra, hogy a járőrszolgálat feladatait visszatérően, rendszeresen a körzeti megbízotti beosztás részeként kezelje; ilyen törekvés a jogszabály szövegéből („a feladat”) sem olvasható ki. A hivatásos állomány tagjaira vonatkozó rendelkezések kógensek, eltérést nem engednek (EBH2010. 2259.), ami egyúttal azt is jelenti, hogy azoknak kiterjesztő értelmezés nem adható. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes – a perbeli időszak egészét érintő – megbízási díjra való jogosultságáról jogszerű döntést hozott.

[15] A megbízási díj összegszerűsége körében az alperes az elsőfokú bíróság értékelési-mérlegelési tevékenységét kívánta támadni, azonban a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül. Ez okból az ítélőtábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és 71. § (5) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét. Azt azonban az alperes nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.- K-KJ-2021-1281). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével –

más összegszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a többletfeladat-ellátás eseti vagy rendszeres jellege nem az összegszerűség, hanem a jogalap körében értékelendő, és az a fentebb kifejtettek szerint rendszeresnek minősült. A jogalkotó nem többletteher, hanem többletfeladat-ellátás esetére biztosította a megbízási díj megfizetését, azaz e juttatásra beosztástól és besorolástól függetlenül jogosulttá válik az, aki a beosztásába nem tartozó többletfeladatot ellátja. Nincs tehát olyan törvényi kikötés, amely szerint megbízási díj kizárólag a magasabb beosztáshoz tartozó, komplexebb szaktudást igénylő feladatok ellátása esetén jár.

[16] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[17] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a jelen ügyre alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, annak figyelembevételével, hogy az alperes a perköltség mérséklését nem kérte.

[18] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (58.748 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[19] Az ítélőtábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 24.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró